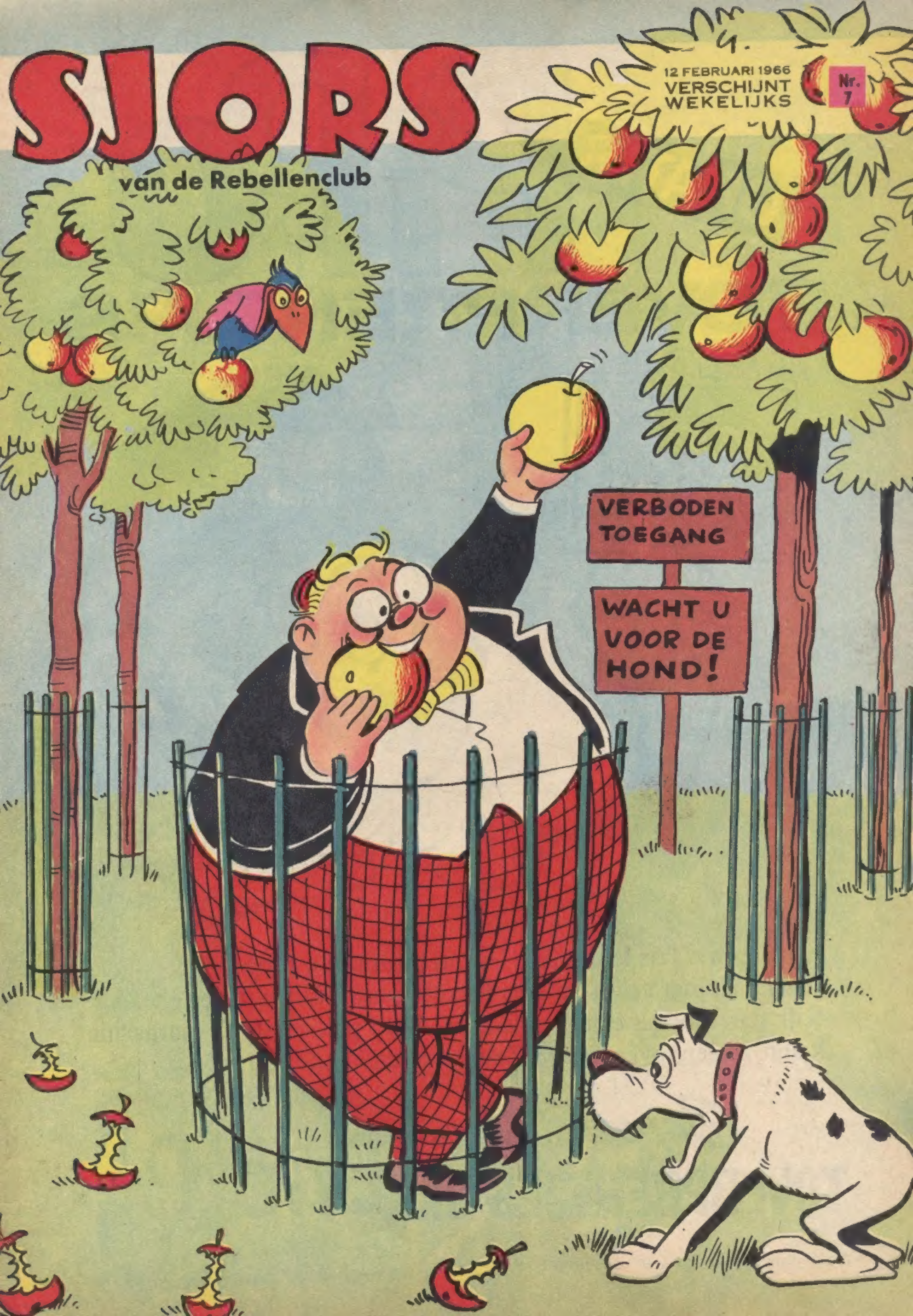

SJORS
van de Rebellenclub
12 FEBRUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 7
VERBODEN
TOEGANG
WACHT U
VOOR DE
HOND!

GRATIS PIPO TOVERPRENTJES

Iets nieuws. Iets leuks. Een levend plaatje van Pipo!
Je wiebelt met het prentje en Pipo beweegt. Wil je 't zien?
Kijk dan moeder eens lief aan: bij elke 3 pakjes BRIO margarine krijgt ze een toverprentje. Zeven verschillende zijn er!

Sapperdeflap!

TOVERPRENTJES BIJ

DEZE AANBIEDING GELDT ALLEEN VOOR NEDERLAND

Bri 1815.182.267

DINKIE door CAROL VOGES

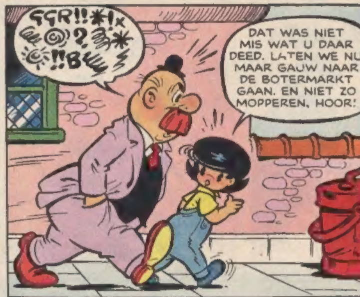

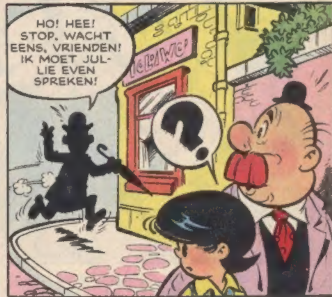

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

LAAT HEM VRIJ! GOOI MIJ ERIN IN ZIJN PLAATS!
DUS U GEEFT TOE DAT DIT UW ZOON IS?

DE TWEE WACHTERS BUKKEN ZICH OM MARTIN TE GRIJPEN...
MANNEN, GOOI DE ZOON VAN DE BEREJAGER IN DE VULKAAN!

...MAAR ZIJ RICHTEN ZICH NIET OP...
PANG
PANG

WAT GEBEURT ER?

DE DAKOTA'S RAKEN IN PANIEK...

ZIJ VLUCHTEN VOOR DE SHOSHONES EN DE UPSAROCA'S, DIE WORDEN AANGEVOERD DOOR OLD SHATTERHAND EN WINNETOU.

OLD SHATTERHAND KOMT DE JONGE MARTIN TE HULP...

JEMMY, HOE HEBBEN WE ZO DOM KUNNEN ZIJN?

GEBRUIK MAKEND VAN DE VERWARRING PROBEERT HET OPPERHOOFD DER DAKOTA'S TE VLUCHTEN...

VADER!

MARTIN NEEMT EEN AANLOOP EN...

...GAAT HET OPPERHOOFD TE LIJF...
ARRANZ. 65.

UIT ZIJN EVENWICHT GEBRACHT DOOR DE VUISTSLAG VAN MARTIN TUIMELT DE INDIAAN IN DE KRATER.

VADER, ALLES IS VOORBIJ. U BENT VRIJ DANK ZIJ OLD SHATTERHAND EN WINNETOU!

EN DANK ZIJ JOU, MIJN ZOON!

DIE AVOND VIEREN ONZE VRIENDEN, OP VEILIGE AFSTAND VAN DE VULKAAN, HET FEIT DAT ZE DIT AVONTUUR HEELHUIDS HEBBEN OVERLEEFD.

Zo sprak tata-

Het museum van meneer Callusset heeft een belangrijke bezoekster.

HOE KOMT HET DAT DE PAPEGAAI VAN DIE OUDE FONOGRAAF DE UITDRUKKING VAN DE VERDWENEN ZEEMAN GEBRUIKT?

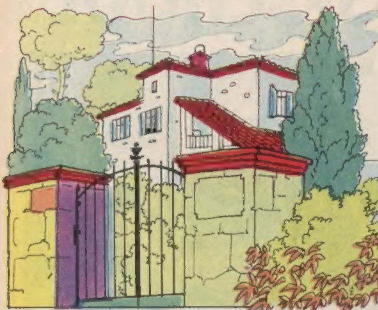

roemba

een avontuur van Tom en Tanja

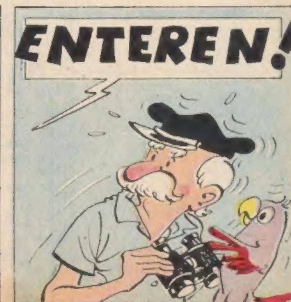

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Op een avond in de winter valt de eerste sneeuw...

ZE LIJKT ME NOGAL HOOG-HARTIG EN IK ZOU NIET WILLEN DAT ANGELA DE KOUS OP DE KOP KREEG.

DAAG!
DAAG!

ZAL IK JE EEN GEHEIM VERKLAP-PEN?
JE BEGINT HIER ERG LAAT. DAT LIJKT ME HEEL MOEILIJK.

IK HOU HELEMAAL NIET VAN STUDEREN!
HA, HA, HA!

IK GELOOF DAT JE JE VERGIST HEBT, CHRISTINE. ZE KUNNEN HET SAMEN HEEL GOED VINDEN.

WACHT EVEN, DAN ZAL IK JE AAN MIJN VRIENDINNEN VOORSTELLEN.

JONGENS, KOM EENS KENNIS-MAKEN MET DE NIEUWE. ZE IS HEEL SYM-PATHIEK.

SCHIET NOU OP! JULLIE ZULLEN BEST MET HAAR KUNNEN PRATEN!
JA, MAAR WIL ZIJ WEL MET ONS PRATEN? KIJK EENS!

ZE IS WEG!

©real presse
WEL HEB IK OOIT!...

ALS IK HAAR NOU WEER TEGENKOM, DAN KIJK IK HAAR NIET AAN!
DAT MOET JE NIET DOEN. VOOR JOU IS ZE TOCH AARDIG GEWEEST? ZE WIL ALLEEN NIETS MET ONS TE MA-KEN HEBBEN.

EEN PAAR DAGEN LATER...
ZIJN JULLIE KLAAR?
IK BEN EEN SCHOEN KWIJT!

De club van vijf in:

race naar de zon

Tot verdriet van Rik is de emir alleen op weg gegaan naar hotel Negresco...

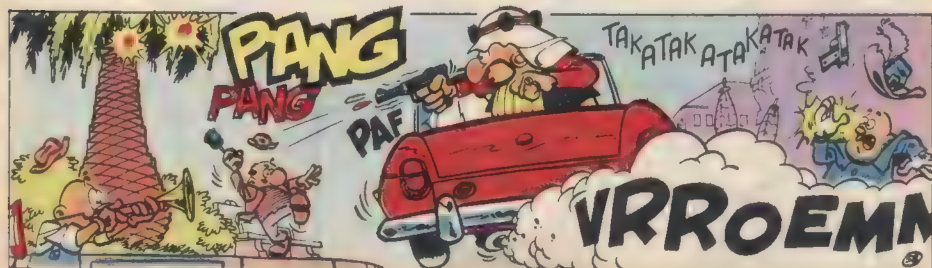

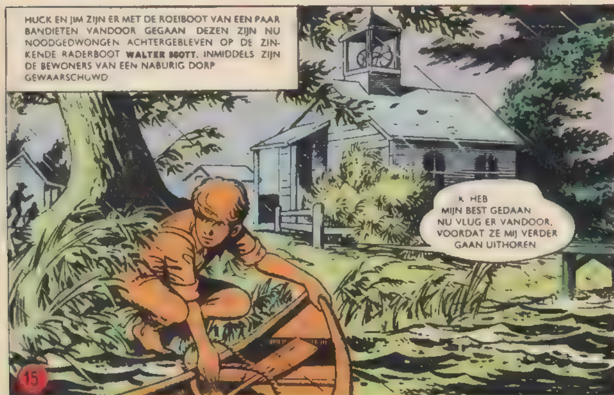

Huckleberry Finns

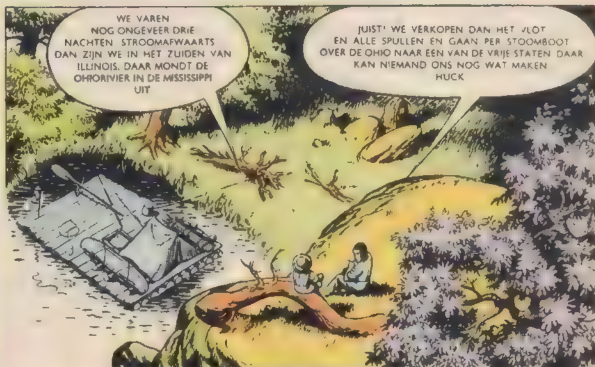

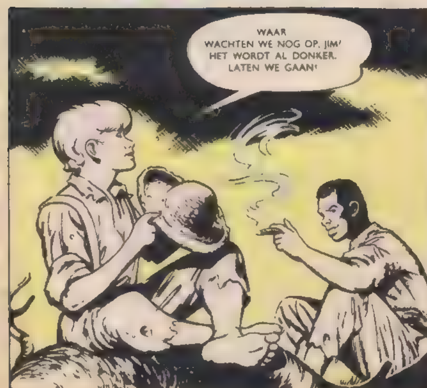
avonturen door Mark Twain

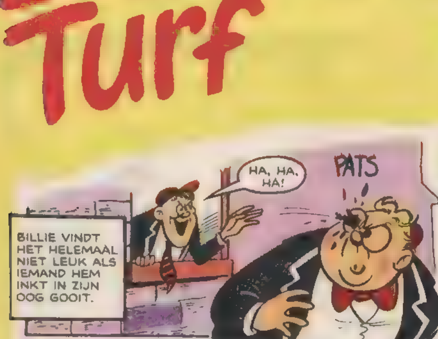

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

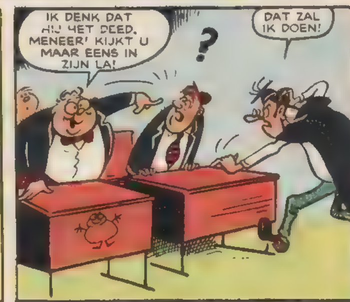

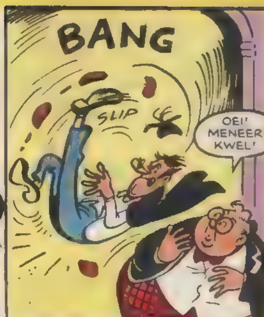

HET IS ALLEMAAL BILLIES SCHULD! MAAR WE HEBBEN GELUKKIG ONZE VUISTEN NOG!
LIEVE HELP!

MAAR BILLIE VERWEERT ZICH MET ZIJN SINAASAPPELPITTEN...
AI! DAT DOET PIJN!
PING
AU! PRECIES IN MIJN OOG!
PING

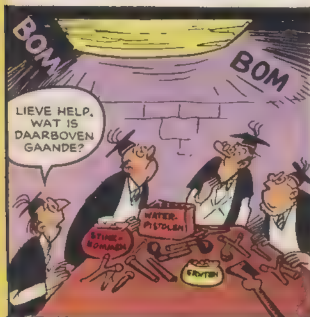

BILLIE PELT DE ENE NA DE ANDERE...
GELUKKIG ZITTEN ZE VOL MET PITTEN!

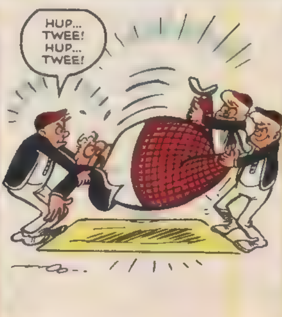

BANG
SLIP
OEI! MENEER KWEL!

SINAASAPPELSCHILLEN WORDEN OOK BESCHOUWD ALS WAPENTUIG!
ZULLEN WE DE STOKKEN OOK MAAR VERBIEDEN, MENEER?
WATERPISTOLEN, ERWTENSCHIETERS EN STINKBOMMEN MOET INGELEVERD WORDEN. OOK SINA APPELSCHILLEN. WIE HET DIRECT DOET, KRIJGT GEEN STRAF

HA, DAAR HEBBEN WE DIE DIKKE!
GEEF HEM ERVAN LANGS!

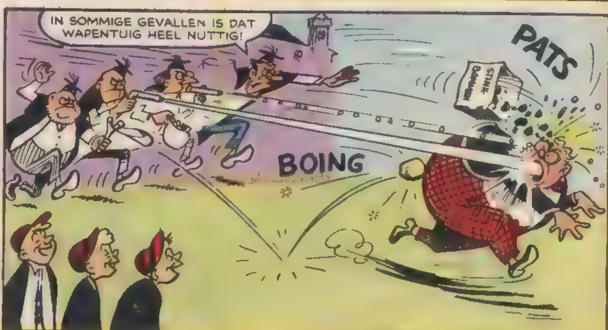

DE VEILIGSTE PLAATS OM DIT ALLES OP TE BERGEN IS DE KELDER!

BOM
BOM
LIEVE HELP, WAT IS DAARBOVEN GAANDE?
WATER-PISTOLEN
STINK-BOMMEN
ERWTEN

HUP... TWEE! HUP... TWEE!

ALLE MENSEN, HET LUIK IS INGESTORT!
HELP

WEG WEZEN!
HET IS BILLIE!

IN SOMMIGE GEVALLEN IS DAT WAPENTUIG HEEL NUTTIG!
PATS
BOING

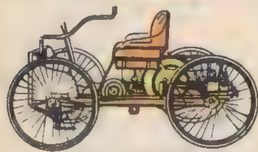

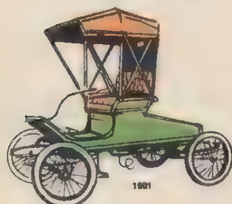
Ford zette de

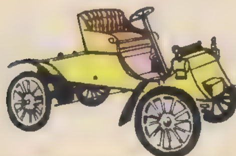
Op 4 juni 1896 reed door de nachtelijke straten van Detroit in Amerika een „rijtuig zonder paard'', gebouwd door een boerenzoon, die in zijn jeugd een heel verdienstelijk knutselaar was en al op tienjarige leeftijd een horloge wist te construeren.

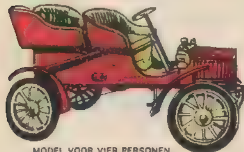
In een schuurtje achter zijn huis had deze chef-monteur van de Edison-lichtmaatschappij zijn droom verwezenlijkt. Maar meneer Thomas Edison zag niet graag dat zijn beste kracht, Henry Ford, zich meer voor benzine en motoren interesseerde dan voor elektriciteit. Ford moest kiezen, nam ontslag en richtte in 1900 de Detroit-Automobielmaatschappij op, die echter in 1902 failliet ging.

Maar Ford zette door en met geleend geld richtte hij in 1903 de Ford Motor Company op. Dit keer lukte het beter. Geholpen door een enthousiaste groep deskundige medewerkers liet Henry Ford in drie jaar tijd zeventienhonderd „rijtuigen zonder paard'' naar de klanten rollen. De produktie steeg. In 1910 reden er al drieëndertigduizend Fords rond. In september 1915 waren er in totaal één miljoen gebouwd. In 1924 tien miljoen. Nu, in 1966, heeft Ford een totale produktie van ongeveer zeventig miljoen auto's. Het grootste succes was de beroemde T-Ford, eenvoudig van constructie en door een handige knutselaar zelf te repareren, maar ijzersterk. Er zijn er vijftien miljoen van gebouwd. Het was gedaan met het trekpaard. In 1927 verscheen de bekende A-Ford, die meer beantwoordde aan de vraag naar luxe en comfort. Ford bouwde de eerste goedkope auto met een zescilindermotor. Hij wilde de prijs van zijn produkten zo laag houden, dat iedereen zich een auto zou kunnen aanschaffen. Dit in tegenstelling tot de Europese fabrieken, die goede en mooie, maar ook zeer dure auto's bouwden. Hij drukte de prijs van enkele duizenden dollars tot drie-, vierhonderd dollar. Henry Ford was ook een man, die dacht aan sociale rechtvaardigheid, en hij verkortte de werktijd van zijn personeel van twaalf tot acht uur per dag. Zijn erfenis wordt beheerd door Henry Ford II.

4 JUNI 1896: DE EERSTE FORD RIJDT.

1901

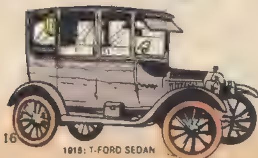

1903: DE A-FORD EENVOUDIG EN LICHT (467 KG)

MODEL VOOR VIER PERSONEN

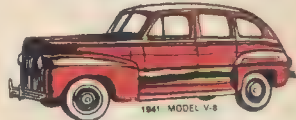
EEN MASSAPRODUKTIE VAN IN TOTAAL 15 456 868 T-FORDS — DE GOEDKOOPSTE KOSTTE 290 DOLLAR — MOTORISEERDE AMERIKA

1908: T FORD MET VOORRUIT EN TREEPLANKEN.

1915: T-FORD SEDAN

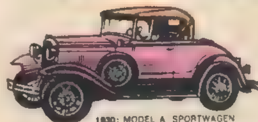

1946 DE LUXE FORDOR SEDAN

1941 MODEL V-8

1938 MODEL V 8

1936: INGEBOUWDE KOPLAMPEN IN DE FORDOR V-8

1936 PHAETON

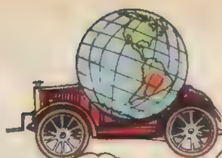

1930: MODEL A SPORTWAGEN

1927: MODEL A DE EERSTE STROOMLIJN

1923: T-FORD

1924: T-FORD

wereld op wielen

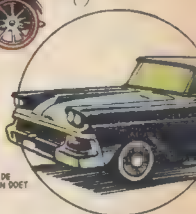
1949 CUSTOM FORDOR INGEBOUWDE SPATBORDEN EN RUIMERE VIERKANTE CARROSSERIE

1953: CUSTOMLINE MET PANORAMISCHE VOORRUIT

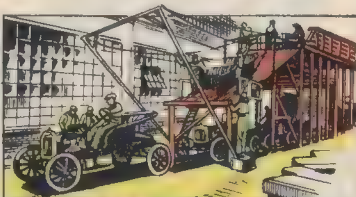
1955: FAIRLINE

1957: DE MODE VAN DE DUBBELE KOPLAMPEN DOET ZIJN INTREDE

OM RUST TE VINDEN EN IDEEËN UIT TE DENKEN TROK FORD ZICH TERUG IN EEN BOOMHUT OP ZIJN UITGESTREKTE LANDGOED

DE EERSTE LOPENDEBAND-FABRICAGE TER WERELD. NIET DE ARBEIDER MAAR DE LOPENDE BAND VOERT DE ONDERDELEN AAN. IEDERE MAN WERKT TELKENS AAN EEN ONDERDEEL

EEN RITJE MET DE AUTO IN 1910 EN IN 1966 OP DEZELFDE PLAATS

EEN TOEKOMSTFANTASIE VAN FORD VAAK MEER EEN RECLAMESTUNT DAN EEN SERIEPRODUKT

SERVICE UIT 1910: EEN POSTDUIF DIE BIJ PECH DOOR MIDDEL VAN EEN BRIEFJE DE LEVERANCIER WAARSCHUWT

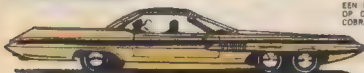
1955 FORD THUNDERBIRD

1964 FORD MUSTANG

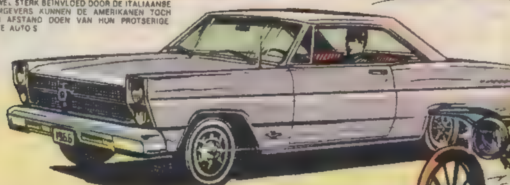
DRIE SUCCESVOLLE SPORTWAGENS. DE THUNDERBIRD EN DE MUSTANG ONTWIKKELD TOT POPULAIRE PERSONENWAGENS. DE ONDERSTE SPORTWAGEN SLECHTS IN EEN KLEINE SERIE GEBOUWD KAN EEN SNELHEID VAN RUIM 300 KM PER UUR HALEN

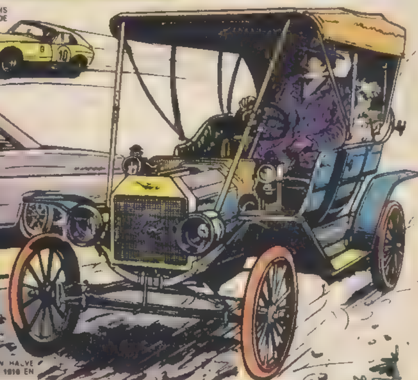

HOEWEL STERK BEÏNVLOED DOOR DE ITALIAANSE VORMGEVERS KUNNEN DE AMERIKANEN TOCH GEEN AFSTAND DOEN VAN HUN PROTSERIGE GROTE AUTO'S

EEN DER SNELSTE SPORTWAGENS OP DE EUROPESE CIRCUITS: DE COBRA

EEN TIJDSVERSCHIL VAN EEN HALVE EEUW TUSSEN DE T-FORD UIT 1910 EN DE FORD FAIRLINE UIT 1966.

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR

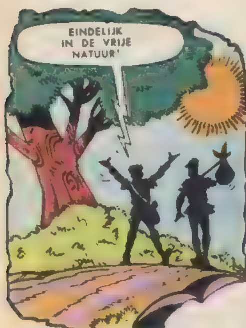

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank is in de middeleeuwen verzeild geraakt en maakt samen met koning Arthur, beiden als boeren verkleed, een voetreis door het oude Engeland.

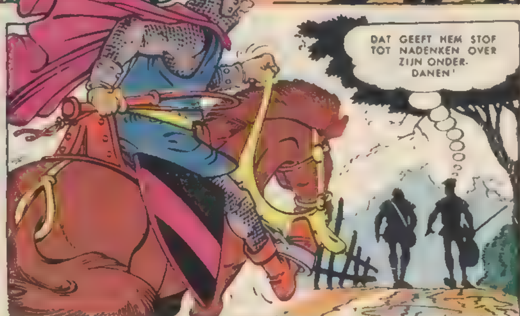

OPZIJ, SCHURFTIGE HOND! KAN DAT NIET WAT VLUGGER? OPZIJ JULLIE ALLEBEI!
ALLE MENSEN!..
PAS OP, ARTHUR!

IK ZAL HEM STRAFFEN MET MIJN VUISTEN!
HOUD JE IN, ARTHUR, TEGENOVER EEN EDELE [redacted]!

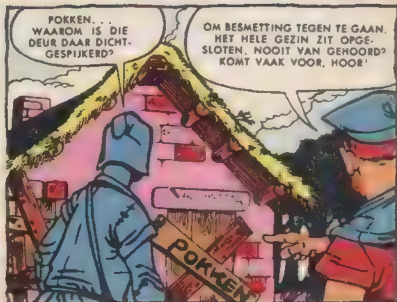

HIJ GEDRAAGT ZICH ANDERS NIET ERG EDEL. WAAROM HIELD JE ME TEGEN? HIJ HEEFT NIET HET RECHT ONS ZO TE BEHANDELEN!
JE HEBT GELIJK, MAAR OVER SLECHTE BEHANDELING GESPROKEN... IK WEET NOG WEL ANDERE STAALTJES!...

O JA? HOEZO DAN?
O, DAT GEBEURT ZOVEEL. ZAL IK JE EENS WAT VERTELLEN?

...EN AL DIE ONRECHTVAARDIGHEDEN VERWIJT HET GEWONE VOLK JOU, DE MAN AAN DE TOP. JE KUNT ER WEL NIETS AAN DOEN, MAAR DAAR HOUDEN ZE GEEN REKENING MEE!

IK BEGRIJP HET. JE HEBT ME EEN BOEKJE OPENGEDAAN EN DAAR BEN IK JE DANKBAAR VOOR. HET WAS WEL NIET PRETTIG, MAAR DAAROM DES TE MEER BEDANKT.
ARTHUR, JE BENT EEN GOEDE LEERLING!

HET LIJKT WEL OF DIE HUT DAAR LEEGSTAAT.
LATEN WE EENS GAAN KIJKEN

POKKEN... WAAROM IS DIE DEUR DAAR DICHTGESPIJKERD?
OM BESMETTING TEGEN TE GAAN. HET HELE GEZIN ZIT OPGESLOTEN. NOOIT VAN GEHOORD? KOMT VAAK VOOR, HOOR!
POKKEN

IS DAT ECHT WAAR?
JA. DE ZIEKEN SLUITEN ZICH OP OM TE STERVEN. WE HEBBEN EEN ORGANISATIE VAN DOKTOREN, VERPLEEGSTERS EN ZIEKENHUIZEN NODIG.

TERUG OP CAMELOT ZULLEN WE DAT OP POTEN ZETTEN. MAAR KOM, WE MOETEN NU NAAR BINNEN.
STOP, DAT IS GEVAARLIJK! JE KUNT TROUWENS WEINIG DOEN ZONDER MEDICIJNEN!

[redacted] ZIJN MILJOENEN DODELIJKE BACILLEN, OOK AL ZIE JE ZE NIET!
MAAR ER ZIJN OOK EEN PAAR MENSEN VAN MIJN VOLK, DIE MIJN HULP NODIG HEBBEN! IK GA!

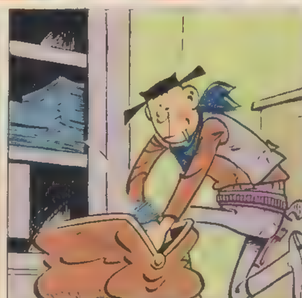
de mijn van PAPY

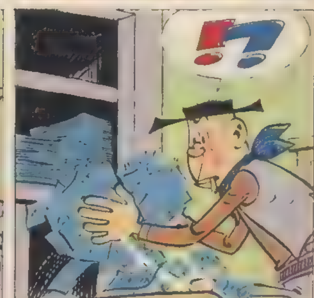

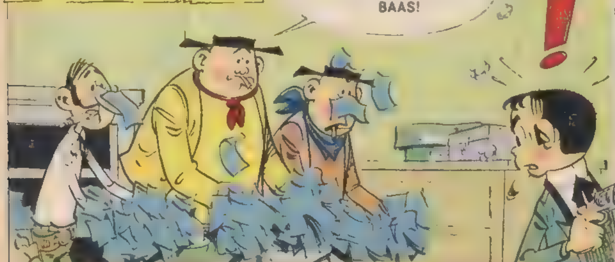

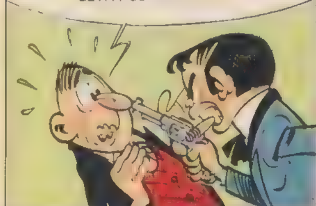

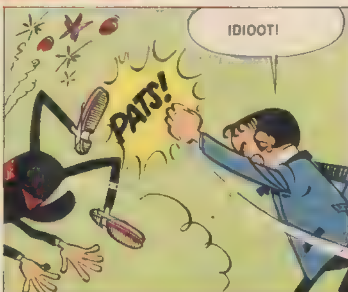

EMASHEY

Valse Bill en zijn handlangers staan op het punt de bank te beroven.

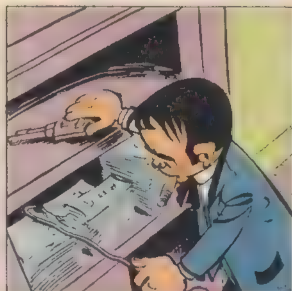

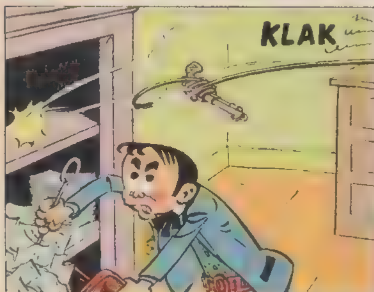

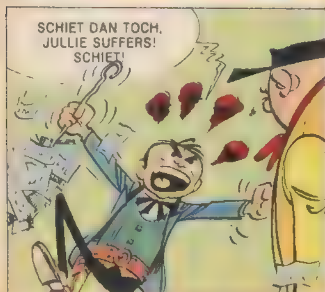

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. De prins wordt door Don Diego, zijn gouverneur, ontvoerd en valt later in handen van bandieten. Pollie en Olivier weten hem weer te bevrijden. Sergeant Trott en soldaat Pilchard voegen zich bij hen en omdat ze zijn afgesneden van hun eigen troep, besluiten ze de prins op eigen gelegenheid naar Aguilea te brengen. Onderweg ontmoeten ze het Engelse echtpaar Perkins met hun hond Flash, die zich bij hen aansluiten.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 8

De tovenaar, het monster en de dansende beer

Later op de middag werden ze door mevrouw Perkins gewekt. Trott en Pilchard werden opnieuw op een kop thee getrakteerd en de kinderen mochten zich te goed doen aan schijfjes sinaasappel met suiker. Daarna was Pollie haar gastvrouw behulpzaam bij het bereiden van een broodmaaltijd, terwijl de drie mannen wat zaten te praten. Olivier speelde ondertussen met Flash, de hond, waarmee hij goede vrienden was geworden. Hij rolde juist met het dier over de grond, toen de prins schuw dichterbij kwam.

„Toe nou," zei hij in zijn beste Engels, „mij nu naar huis brengen, ja?"

Zijn gezicht stond zo hoopvol, dat Olivier het niet over zijn hart kon krijgen de waarheid nog langer voor hem verborgen te houden. Langzaam en met nu en dan een Spaans woord er tussendoor legde hij het kind uit dat ze van plan waren hem aan boord van een prachtig oorlogsschip te brengen met hoge masten en grote zeilen, waarmee hij op reis zou gaan naar Engeland.

„Zoals mijn vader, de koning, mij had beloofd?"

„Precies, Hoogheid."

Het gezicht van de kleine Spanjaard betrok. Olivier trok hem naar zich toe en ging naast hem op het mos zitten. Daarna vertelde hij in geuren en kleuren hoe spannend een tocht per schip kon zijn en welk een voorrecht het was te worden ontvangen op het kasteel van Windsor, waar de Britse koninklijke familie woonde. „Daar zijn geen Fransen en ook geen bandieten, begrijp je? En zodra Napoleon is verslagen, mag je naar Spanje terug."

De prins dacht diep na over wat Olivier had gezegd. „Jij meegaan naar Engeland?" vroeg hij toen.

Olivier schudde het hoofd. „Nee, ik moet in Spanje blijven. We moeten eerst de Fransen verjagen."

„Jij moet meegaan," zei de prins.

Olivier begon maar over iets anders te praten. „Kom mee, dan gaan we eens bij de ezel kijken."

Toen ze een poosje later in een gezellige kring voor de tent zaten te eten, ging Flash opeens recht overeind zitten, spitste zijn oren en begon te grommen. Met een zijdelingse blik op zijn baas stond hij op en liep naar de bosrand. Meneer Perkins en Pilchard besloten het dier te volgen. Een paar minuten later kwamen ze met ernstige gezichten terug.

„Het was een Franse soldaat," zei Pilchard. „Die heeft hier natuurlijk in de buurt staan spioneren, daar is geen twijfel aan. Hij had zijn paard aan een boom vastgebonden en hij ging er als de wind vandoor."

„Zou het een verkenner zijn geweest, Pharao?"

„Ik vrees van wel, sergeant. Ze zullen hun verkenners wel alle kanten uit hebben gestuurd. Hij gaat rapport uitbrengen, vermoed ik."

„In dat geval kunnen we maar beter zo gauw mogelijk weggaan," besloot sergeant Trott. Hij stond meteen op en sloeg de kruimels van zijn uniform.

Weldra was iedereen druk in de weer om bij het inpakken te helpen. Snel werd de tent afgebroken en met de kampeeruitrusting op de kar geladen. Pollie spande intussen de ezel ervoor. Trott en Pilchard trokken hun rode jassen uit en stopten deze onder het tentdoek, evenals hun gordels en hun musketten, om zo weinig mogelijk op te vallen. De kleine prins werd boven op de lading gehesen en scheen het daar beter naar zijn zin te hebben dan in de mooiste staatsiekaros met een hele reeks raspaarden ervoor. Nog voordat er een kwartier was verstreken, waren ze al onderweg naar Aguilea.

Toen ze de hoofdweg bereikten, liep Pilchard een eind vooruit om te zien of alles veilig was. Meneer Perkins leidde de ezel, zijn vrouw en Trott liepen elk aan een kant van het trekdier. Pollie en Olivier waren voortdurend met de kleine prins in gesprek om hem wat meer Engelse woordjes te leren en Flash rende vrolijk om het gezelschap heen.

Sergeant Trott was een hele tijd in gepeins verzonken. Daarna sprak hij: „Meneer Perkins, ik moet u bekennen dat ik tegenover u en uw vrouw niet helemaal eerlijk ben geweest. Nu u zich bij ons heeft aangesloten, is er iets dat ik u moet vertellen. U denkt misschien dat die Franse soldaat het op mij of op Pilchard had voorzien of op onze zogenaamde geheime stukken. Maar dat is niet zo. Het was hem begonnen om dat kereltje dat hier op uw kar zit."

„Hoe kan dat nou!" riep mevrouw Perkins ongelovig uit. „Een Franse soldaat bekommert zich toch zeker niet om een arme Spaanse wees?"

„Ja, ziet u, mevrouw... Hoe zal ik het zeggen... Dat ventje is niet arm en hij is geen weeskind ook. Zijn vader is koning Carlos de Vierde van Spanje en zijn moeder is de koningin van dit land."

Geen van beide Perkinsen kon dit nieuws zo gauw verwerken, daarvoor kwam het al te onverwacht. Sergeant Trott vertelde hun daarom uitvoerig hoe de kleine prins midden in het bergland verzeild geraakt was en om welke reden ze hem aan boord van de *Dolfijn* moesten afleveren.

„Wel heb ik ooit!" riep mevrouw Perkins uit, terwijl ze de jongen een verbaasde blik toewierp. „Stel je toch eens voor, man: een echte prins van koninklijken bloede, zo maar op onze ouwe ezelskar! Heb ik je niet gezegd dat hij er uit zag als een prins? Wie had ooit kunnen denken dat ik het daarmee precies bij het rechte eind had."

„Nu ziet u in ieder geval," zei sergeant Trott, „dat we niet overdreven toen we het over een gevaarlijke onderneming hadden."

„Sergeant," bracht meneer Perkins in het midden, „als het erop aankomt dat ventje te verdedigen, kunt u op mij rekenen. Maar moeten we hem nu eigenlijk niet met wat meer ontzag behandelen en hem aanspreken met de onderdanigheid die hij gewend is?"

„Onder normale omstandigheden zouden we daar zeker verstandig aan doen. Maar och, als je op expeditie

bent, kun je zo nauw niet kijken. Ik geloof trouwens dat het hem geen steek kan schelen."

Ze liepen een uur aan één stuk door, rustten toen wat uit en zetten daarna de tocht in flink tempo voort. Meneer en mevrouw Perkins konden hun ogen haast niet van hun hoge gast afhouden en hun belangstelling ging zover, dat ze hem haast verlegen maakten. Meneer Perkins had juist onthuld dat ze weldra in Aguilea zouden zijn, toen Pilchard, die nog steeds voorop liep, opeens bij een bocht van de weg bleef staan en zijn hand ophief. Ze stopten onmiddellijk en bleven op hem wachten.

„Sergeant," zei hij, toen hij zich weer bij hen had gevoegd, „ik ben bang dat we te laat zijn. De Fransen hebben ons de pas afgesneden. Ze hebben een schildwacht neergezet op de brug die naar de stad voert en ze houden iedereen aan. Ik zag ze net een boerenwagen controleren."

„Dat is niet zo mooi," antwoordde Trott bezorgd. „En we zijn al zo dichtbij."

„Ik denk dat die verkenner zijn commandant op de hoogte heeft gebracht," opperde Pilchard. „Van Don Diego hebben ze natuurlijk al lang gehoord wat we met die prins van plan zijn. En het is lang niet denkbeeldig dat die ouwe Spanjaard hen ook heeft ingelicht over ons uiterlijk. Dat betekent dat ze ons zonder moeite zullen herkennen."

Ze keken elkaar ongerust aan en de prins vroeg wat er aan de hand was.

„We hebben maar één kans," bedacht meneer Perkins. „We moeten ons vermommen."

„Vermommen?" herhaalde sergeant Trott. „Hoe zouden Pharao en ik dat moeten klaarspelen? En waarmee?"

„Met de kostuums die we daar in die mand hebben zitten. Ik heb u toch verteld dat we met een paar zigeuners hebben rondgereisd? Welnu, daarvan hebben we een hele uitmonstering overgehouden. Soldaat Pilchard kan het kostuum van een Egyptische tovenaar aantrekken. En u, sergeant, kunt als monster optreden."

Pollie klapte in haar handen van opwinding. „Dat wordt schitterend, pappa! Ik weet zeker dat u een pracht van een monster bent. En het zal oom Pharao ook niet moeilijk vallen zich als een Egyptenaar te gedragen."

„Niet zo'n slecht idee," overwoog Pilchard. „Een paar trucjes ken ik in ieder geval nog wel."

„Niets daarvan," was de eerste gedachte die bij sergeant Trott opkwam. „Als ik mijn krachten met de vijand moet meten, doe ik dat in uniform — en daarmee uit."

„Maar als ze dan de prins arresteren?" vroeg Olivier.

Dit bracht de sergeant aan het aarzelen en tenslotte slikte hij zijn trots maar in. „Vooruit dan maar, het zal wel moeten. Maar alleen om de brug voorbij te komen, hoor! Heb je het ooit zo zout gegeten: sergeant Trott vermomd als monster. . ."

Ze droegen de mand met kleren een eindje het bos in om geen argwaan te wekken bij eventuele voorbijgangers. Daar haalde mevrouw Perkins de verschillende kostuums en ook de griezelig echte kop van het monster te voorschijn.

„En Olivier en ik dan?" vroeg Pollie, met een jaloerse blik op de inhoud van de mand.

„Ik ben bang dat er niets bij is dat jullie past," antwoordde mevrouw Perkins.

„O, dat komt er niet op aan, hoor," merkte Olivier op. „Ze zullen heus geen belangstelling voor óns hebben. We blijven trouwens wel een beetje op de achtergrond."

Met behulp van meneer en mevrouw Perkins trokken Trott en Pilchard hun

Toen ze de brug naderden, joeg de Fran[illegible]

vreemde kostuums aan, terwijl de kinderen nieuwsgierig toekeken. Opeens herinnerde Olivier zich de aanwezigheid van de prins.

„Wat moeten we met hem beginnen?" vroeg hij.

„Kunnen we hem niet in de kar verstoppen?" stelde Pollie voor.

Pilchard schudde het hoofd. „Nee, dat in geen geval. Daarvoor onderzoeken ze wagens en karren veel te grondig."

Mevrouw Perkins was bezig de knopen van het pak van het monster dicht te doen. Ze keek op en zei tegen haar man: „Abel, waarom gebruiken we de huid van dat beertje niet?"

„Daar heb je gelijk in," antwoordde haar man. „Ik had die hele berehuid al vergeten. Maar die zal hem wel een beetje te groot zijn."

„O, daar vind ik wel wat op," zei mevrouw Perkins. „Als hij het goedvindt, kan ik hem best voor een jong beertje laten doorgaan."

„Als Olivier het hem uitlegt, moet hij het wel goedvinden, of hij wil of niet," verklaarde Pollie.

„Helemaal geen gek idee," zei soldaat Pilchard, vol bewondering voor het glinsterende goochelaarskostuum, dat hem als gegoten zat. „Niemand komt op de gedachte een Spaanse prins te zoeken in een berehuid."

En zo kwam het dat even later een allesbehalve alledaagse stoet het havenstadje naderde. Voorop liep een monster met een reusachtig grote, woest heen en weer draaiende kop. Het vreemde beest werd op de voet gevolgd door een Egyptische tovenaar. Daarna kwam meneer Perkins als bestuurder van de ezel, met naast zich zijn vrouw, die haar met kleurige linten versierde gitaar voor de dag had gehaald en er vrolijk op los tokkelde. Op de kar, tenslotte, zat een allerleukst beertje met ronde flaporen, een zwart snuitje en echte klauwtjes. Pollie en Olivier liepen onverschillig naast de kar, klaar om bij het minste of geringste onraad de kleine prins te hulp te schieten.

Toen ze de brug naderden, sloeg de Franse schildwacht hen met groot plezier gade en hij riep meteen zijn kameraden naar buiten. De soldaten vonden het een welkome afwisseling in hun eentonige bestaan en dromden aan alle kanten om de optocht heen. Ze sloegen het monster op de rug, lachten om de tovenaar die lenig op zijn handen liep en porden het beertje net zo lang in de zij, totdat het begon te grommen. De korporaal die het toezicht over de wachtposten had, was er zozeer van overtuigd dat hij met een groep rondtrekkende artiesten te doen had, dat hij hen niet liet gaan voordat ze hem hadden beloofd dat ze in het stadje een voorstelling zouden geven. En daarna stuurde hij meteen twee van zijn mannen op pad om reclame voor de troep te maken.

Er was geen ontkomen aan. De Fransen rekenden er vast op dat ze een spannende vertoning te zien zouden krijgen. De kar werd naar een hoek van een pleintje getrokken en meneer Perkins begon haastig de nodige voorbereidingen te treffen. Pollie nam haar vader ongemerkt even apart om hem een paar waardevolle adviezen voor zijn gedrag als monster te geven. Olivier op zijn beurt, maakte een kettinkje vast aan de halsband van de beer en leerde hem hoe hij danspassen moest maken en hoe hij op een koddige manier kon gaan zitten om zich op zijn borst te krabben. Tot zijn verbazing begon het beertje uit zichzelf kopje te duikelen, wat een prachtige aanwinst voor het programma beloofde. Pilchard had uit de mand een paar felgekleurde ballen opgediept en deed zijn best daar zo vlug mogelijk mee te kaatsen. Meneer Perkins zou als sterke man optreden door een ijzeren staaf met zijn blote handen te buigen en zijn vrouw stemde haar gitaar en probeerde een Spaans wijsje te vinden dat ze erbij kon zingen.

Soldaten en bewoners van het stadje vulden weldra het pleintje tot de uiterste rand. Hoewel ze in het geheel geen kans kregen om even te repeteren, ging hun voorstelling erin als koek. De vrolijke muziek die mevrouw Perkins aan haar instrument ontlokte, de kracht van haar echtgenoot, de goocheltrucs van Pilchard, de komische bewegingen van het monster en de grappen die het beertje uithaalde, werden stuk voor stuk met een daverend applaus beloond. Herhaaldelijk werd er bravo en olé geroepen. Pollie hield stevig het hoofdstel van de ezel vast uit pure angst dat het dier van het lawaai zo zou schrikken, dat het op hol zou slaan. Ze vroeg zich beurtelings af hoe lang de artiesten het vol zouden houden en hoe er een eind aan de vertoning kon worden gemaakt. Het was allemaal goed en wel dat ze erin slaagden de Franse schildwachten om de tuin te leiden, maar per slot van rekening waren ze naar Aguilea gekomen om de prins aan boord van een schip te brengen!

Eindelijk kwam haar vader op haar af, verschool zich achter de kar en

zette even het mombakkes af om zich het zweet van het voorhoofd te vegen. „Wat een hitte," pufte hij. „Hoe lang moet het nog duren eer ik van deze afschuwelijke monsterkop verlost word?"

Maar Pollie luisterde niet, want juist op dit ogenblik trok enig gedrang achter in de menigte toeschouwers haar aandacht.

„Pappa, kijk nou eens!" zei ze geschrokken. „Daar, aan het eind van die muur. Don Diego! Hij heeft een Franse officier bij zich!"

Sergeant Trott keek in de aangegeven richting, vergat in de haast de kop van het monster weer op zijn hoofd te zetten en merkte tot zijn ontzetting dat Don Diego hem met een priemende blik gadesloeg. Er was geen twijfel aan: de Spanjaard had de glimmende kale schedel van de Britse sergeant in het oog gekregen. Hij schreeuwde iets en begon zich door de menigte naar voren te dringen, gevolgd door de Franse officier en enkele soldaten.

„Pilchard! Meneer Perkins! Vlug!" riep de sergeant uit.

Ze snelden naar hem toe, samen met Olivier, die het beertje zonder aarzeling achter zich aan trok. Trott vertelde hun wat er was gebeurd en ze trokken vliegensvlug hun kostuums uit. Gelukkig vorderde Don Diego maar langzaam, doordat de mensen dicht opeengedrongen stonden en nieuwsgierig bleven wachten op een volgend nummer van het programma.

„Olivier, neem onze kleine vriend met je mee en maak dat je wegkomt. Waar je heen gaat, merken we later wel — als je maar eerst met hem in veiligheid bent. Daar, dat steegje in! Dan houden we ze ondertussen zo lang mogelijk tegen."

Olivier ontdeed vlug het beertje van de lastige, zware kop. „Ik zal proberen de haven te bereiken," riep hij zijn oom toe. „Klaar, Pollie?"

Pollie kwam achter de kar te voorschijn met het rode kistje van de prins. „Wees voorzichtig, pappa! En tot ziens!"

Sergeant Trott had zich inmiddels bevrijd van zijn kostuum. Soldaat Pilchard had zijn tijd gebruikt om in de mand op zoek te gaan naar iets waarmee ze zich konden verdedigen. Hij kwam triomfantelijk terug met twee oude, halfverroeste zwaarden, waarvan hij er een aan de sergeant ter hand stelde.

„Mevrouw Perkins," drong de sergeant aan, „gaat u nou maar liever met Pollie en Olivier mee, zolang u er nog de kans toe hebt. Het is hier beslist niet pluis."

„Niks, hoor," luidde het antwoord, „ik blijf bij mijn man."

Don Diego kwam met zijn militaire gevolg steeds dichterbij, maar het publiek, dat ondertussen had gemerkt dat er iets bijzonders gaande was, was minder geneigd dan ooit om mensen die zich naar voren trachtten te dringen, vrije doortocht te verlenen. Meneer Perkins had kans gezien een broodmes te voorschijn te halen en stelde zich naast de beide soldaten in slagorde op voor de ingang van het steegje. Achter hun brede ruggen zocht mevrouw Perkins een veilig heenkomen.

Pollie en Olivier hadden het prinsje elk een hand gegeven en renden het steegje in zo snel als hun voeten hen konden dragen. Flash, de hond, dacht klaarblijkelijk dat er een spelletje werd gedaan en vloog hen blaffend achterna.

De prins sprak geen woord. Hij begreep instinctief dat hij bij Pollie en Olivier veilig was. Hij had bovendien een glimp opgevangen van Don Diego en besefte maar al te goed dat deze hem zou uitleveren aan de Fransen zodra hij er de kans toe kreeg.

Aan het eind van het steegje bleven ze hijgend staan. Na enige aarzeling sloeg Olivier rechtsaf een straat in en verdween een paar honderd meter verder opnieuw in een nauwe zijstraat. Op goed geluk renden ze nog een tijdje door, totdat ze een hoek omsloegen en een open ruimte voor zich hadden met op de achtergrond, tot hun onuitsprekelijke vreugde, de masten van een aantal schepen! Ze hadden de havenkade bereikt. De aanlegsteigers lagen op dit uur van de dag leeg en verlaten. De deuren van de pakhuizen die zich langs de waterkant aaneenrijden, waren gesloten. Het werk lag stil.

Opgewonden probeerde de prins Olivier met zich mee te trekken. „Una barca, een schip!" riep hij telkens weer. „Kom, op reis gaan."

„Die schepen gaan ze vast en zeker controleren," zei Olivier tegen Pollie. „Het lijkt me verstandiger ons in een van die pakhuizen te verstoppen."

„No, la barca," drong de kleine Spanjaard aan. „Wil op reis."

Olivier trok hem met een ruk terug. „Doe niet zo vervelend," zei hij bars. „Dat reizen komt heus wel. Eerst moeten we zien te ontsnappen aan de Franse patrouilles."

„Nou, je hoeft niet zo op dat arme kind te mopperen!" zei Pollie bestraffend.

Maar de prins scheen van geen toegeven te weten. Geen wonder, want hij was niet anders gewend dan dat de mensen hem zonder meer gehoorzaamden. Olivier trok zich echter niets van zijn verzet aan en tenslotte kreeg hij gedaan dat de jongen zich weer rustig aan zijn leiding toevertrouwde. Ze bleven in de schaduw van een van de pakhuizen staan toen ze twee zeelieden zagen aankomen. De mannen slenterden druk pratend voorbij en sloegen een zijstraat in. Olivier maakte van deze gelegenheid gebruik om de omgeving eens wat nauwkeuriger te verkennen.

„Ik hoop maar dat vader en oom Pharao het er goed afbrengen," zei Pollie angstig.

Ze kreeg geen antwoord, want Olivier had gevonden wat hij zocht: een raam dat een eindje openstond. Hij liet de bewaking van de prins aan Pollie over, rekte zich op zijn tenen uit, graaide langs de binnenkant van het kozijn en wist tenslotte de haak te grijpen waarmee hij het raam verder kon openen. Even later was hij naar binnen geklauterd, nam eerst het rode kistje van Pollie over, trok daarna de prins over het kozijn en tenslotte Pollie. De enige die buiten bleef staan, was Flash. Het dier zette nieuwsgierig zijn voorpoten tegen de muur en liet een ingehouden gejank horen, terwijl het druk met zijn staart kwispelde. Dit bracht Olivier op een idee.

„Brave hond," zei hij. „Zoek de baas dan! Zoek maar. Zoek de baas!"

Flash keek hem met grote, vragende ogen aan. Hij begreep blijkbaar nog niet wat er van hem werd verlangd. Olivier probeerde het nog eens en wees het dier de richting vanwaaruit ze waren gekomen. Plotseling hief de hond zijn kop op en spitste zijn oren. Olivier herhaalde het bevel — en daar ging Flash, met grote sprongen op zoek naar zijn meester.

Nu pas hadden de vluchtelingen gelegenheid eens om zich heen te kijken. Het pakhuis rook sterk naar fruit, specerijen, hout en teer. Het stond er vol met vaten van allerlei afmeting en langs een van de wanden waren tientallen zakken meel hoog opgestapeld. Het was een uitgezochte plek om je te verschuilen. Olivier bleef bij het raam staan, terwijl Pollie en de prins op onderzoek uitgingen.

Er gingen tien minuten voorbij zonder dat er iets gebeurde. Eindelijk echter zag Olivier tot zijn opluchting Flash weer de hoek om komen en even later kwam ook de kale schedel van sergeant Trott halverwege de kade uit een zijstraatje te voorschijn. Olivier overtuigde zich ervan dat de kust veilig was, leunde daarna zover mogelijk uit het raam naar buiten en floot op zijn vingers.

Toen duurde het maar even meer eer het gezelschap weer compleet was. Eerst klom soldaat Pilchard naar binnen. Meneer Perkins was zijn vrouw en sergeant Trott behulpzaam, gaf vervolgens de hond aan en klauterde zelf als laatste over het kozijn.

„Is iedereen er goed afgekomen?" vroeg Pollie.

„Nou, reken maar, beste meid!" antwoordde sergeant Trott verheugd. „De Fransen mochten willen dat ze ons dat na konden zeggen. Het is er heet toegegaan, daar in dat steegje. Maar we hebben geluk gehad."

„Zegt u dat wel," zuchtte mevrouw Perkins. „Een paar keer dacht ik dat mijn laatste uurtje had geslagen, sergeant."

„De sergeant heeft gevochten als een leeuw," merkte Pilchard op. „Het was een waar genot om te zien hoe hij tegen die Fransen van leer trok."

WORDT VERVOLGD

HOERA!! weer een TERRIËR jeugdpocket!

DE BETOVERDE WIGWAM

is een spannend boek van Evelyn Sibley Lampman voor jongens en meisjes vanaf 12 jaar

De wigwam van de oude medicijnman Opalo is betoverd. Er zit een groot, schubbig monster in, dat met zijn geweldige lichaam de tentpalen heeft gebroken en de buffelhuiden, waarvan de wigwam is gemaakt, aan alle kanten doet opbollen. Het is een vreemde geschiedenis. Alleen Huck, een Indiaanse jongen, en de tweeling Joan en Jimmy kennen het geheim, maar ze mogen niets zeggen.

TERRIËR-JEUGDPOCKET NR. 13 GEEFT 192 BLADZIJDEN SPANNING EN AVONTUUR!

TERRIER-jeugdpockets zijn altijd in korte tijd uitverkocht. Vraag dus aan je ouders of ze dit boek vlug willen bestellen. De fleurig uitgevoerde TERRIER-jeugdpockets kosten slechts 95 cent! Buitenland 50 ct. extra.

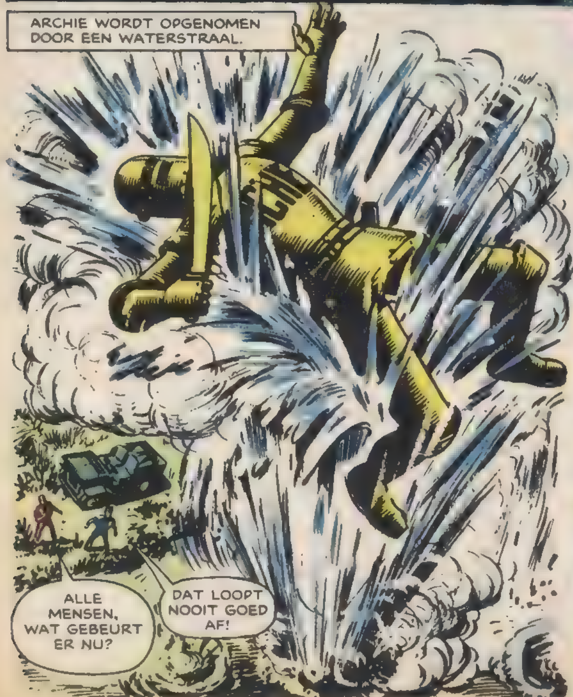
DIT BOEK IS VERKRIJGBAAR:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad. Door overschrijving van f 0.95 op giro nr. 9229 t.n.v. de N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld:
„DE BETOVERDE WIGWAM".
Bij uw boekhandelaar.

BELGIE 20 f. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 834.05.

DE MAN VAN STAAL

DAN STORT ARCHIE NEER.
HIJ ZAKT WEG IN DE GROND! WAT MOETEN WE DOEN?
TERUG NAAR DE JEEP!
ER IS ÉÉN MANIER OM ARCHIE TE REDDEN ZONDER ZELF IN GEVAAR TE KOMEN!
EN EVEN LATER...
IK MAAK ARCHIE MAGNETISCH EN GOOI HEM DEZE LIJN TOE.
DE LIJN IS NU VLAK BIJ ARCHIE...
GRIJP HEM!
MISSCHIEN ZIT HIJ AL TE DIEP IN DE MODDER!
LET OP, KEN! OP MIJN TEKEN GEEF JE VOL GAS!
BEGREPEN!
WE KOMEN GEEN STAP VOORUIT!
PROBEER HET NOG EENS!
EN DAN OPEENS...
HIJ IS VRIJ!
LATEN WE HOPEN DAT HIJ NIET BE-SCHADIGD IS!

MAAR ARCHIE GEHOORZAAMT NIET MEER!
AL DIE MODDER HEEFT ZIJN CONTROLE-PANEEL ONKLAAR GEMAAKT!

AAAAAAARCHIE! EEEEAAAGH!
KOM MEE, KEN! WE MOETEN HEM IN HANDEN KRIJGEN!

IN EEN DORP IN DE JUNGLE...
EEN GEVAARLIJKE DUIVEL NADERT ONS!
DOOD HEM!

ZETA AAN OMEGA. WORDEN AANGEVALLEN. ZULLEN DORP VERWOESTEN...

ARCHIE IS RAZEND...

WE MOETEN ARCHIE TE PAKKEN KRIJGEN EN HEM ZO GAUW MOGELIJK REPAREREN!
ZONDER HEM ZIJN WE WEERLOOS TEGENOVER DE INBOORLINGEN.

INTUSSEN IS ARCHIE DOOR DE BOL ONTDEKT.
ATTENTIE! ROBOT IS NOG IN LEVEN! ZULLEN HEM VERNIETIGEN!

wie puzzelt er mee?

Oplossing van de puzzels uit het vorige nummer:

Kruiswoordpuzzel

MOLEN BOND
KLEUR DE O
I FIER V AR
LO N DEELS
OOM LANG T
KR HAM ES
E DOOF SLA
STEEK B PR
ST V HARK U
E EL LEEUW
NAAR NIEUW

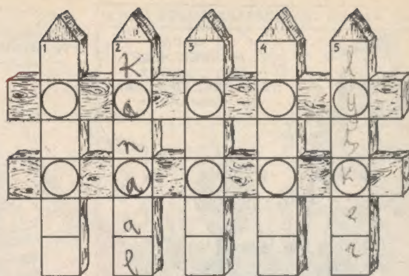
Cijfergedichtje

Het regent: ik kan niet naar buiten gaan
En ben nu maar voor het raam gaan staan.
Daar staar ik verveeld naar de druppels, die vallen
Bij tien-, bij honderd- en duizendtallen.
Dáár vormt zich een plas en dáár nog een, eens kijken
Of die twee elkaar nog zullen bereiken...
Ha, dat wordt spannend! Mijn regenjas aan!
Zal ik nu toch maar naar buiten gaan?

De woorden waren: band - kou - vogel - cent - wijzen - oranje - koffie - pijlen - haast - mag

Letterspelletje

KAMERAAD
BADKAMER
BAKERMAT
KAMERMAT
MAATWERK

HEKPUZZEL

Op de spijlen van dit hek ga je de hieronder gevraagde woorden van zes letters (de cirkeltjes tellen ook mee) invullen. Als het goed is gedaan, krijg je van links naar rechts op de dwarslatten de namen van zoete lekkernijen.

1 Kraaiachtige vogel met mooie, lange staart
2 Gegraven waterweg
3 Schelms
4 Geaderd, vol aderen
5 Zangvogel

welk dier is dit?

Verbind de punten van 1 tot en met 64 door een lijn en je hebt het gevraagde dier.

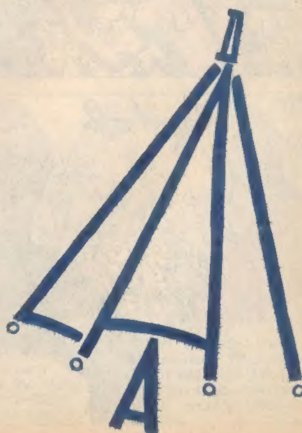
visitekaartje

R. ROTHCRIPT
LEEDS
Welk beroep heeft deze meneer?

R. E. MORSCH
AKEN
Welk beroep heeft deze meneer?

NAAMPUZZEL

Van wie is deze paraplule? De naam van de eigenares staat in de tekening geschreven.

Alona Wildebras

ALONA HEEFT HAAR TEAM DE OVERWINNING BEZORGD. MAAR ZE VERMOEDT DAT HET MEISJE DAT ZE VERVING, JANE HAMPSON, NIET ECHT ZIEK IS. . .

BRAVO, ALONA! DAT HEB JE KEURIG GEDAAN!

ALONA VRAAGT:

WAAROM LIET JE MIJ DUIKEN? JE HAD HET OOK ZELF KUNNEN DOEN!

JIJ REDDE MIJN LEVEN EN JE WILDE GRAAG!

ALONA IS NIET TEVREDEN. ZE BESLUIT NAAR EEN BIOSCOOP TE GAAN. JANE VOLGT HAAR OP EEN AFSTANDJE.

ZE HEEFT ME VOOR DE GEK GEHOUDEN MET HAAR ZIEKTE.

IK SNAP NIET WAAROM ZE ZO KORTAF TEGEN ME DEED.

IN DE BIOSCOOP ZIET ALONA HOE INBOORLINGEN VAN HOGE ROTSEN NAAR GELDSTUKKEN DUIKEN.

LIJKT ME GEVAARLIJK, MAAR OOK OPWINDEND!

DAN MERKT ZE DAT JANE NAAST HAAR ZIT.

ALONA, DAT IS HET! LATEN WE DOEN WIE VAN ONS HET BEST GELDSTUKKEN KAN OPDUIKEN! DOE JE MEE?

ALONA IS ER DIRECT VOOR. MAAR HAAR TRAINER NIET.

ZO IETS IS ERG MOEILIJK. DAAR MOET JE VOOR GETRAIND ZIJN!

ONZIN!

ALONA, JANE EN ENKELE ANDEREN GAAN NAAR DE KUST EN ZOEKEN EEN PLEK UIT VOOR DE WEDSTRIJD.

HET IS ZEKER NIET ZONDER GEVAAR, MAAR IK DURF HET AAN!

ALONA GOOIT EEN GELDSTUK IN HET WATER EN ZEGT:

DAT DE BESTE VAN ONS MOGE WINNEN!

JANE DUIKT ALS EERSTE VAN DE ROTSEN.

ONDER WATER RAAKT ZE IN MOEILIJKHEDEN. ZE KRIJGT GEBREK AAN ADEM.

IK HAAL HET NIET! IK MOET NAAR BOVEN!

BUITEN ADEM KOMT ZE EVEN LATER BOVEN. . .

HET GING NIET! PROBEER JIJ HET MAAR!

ALONA WEET DAT HET GEVAARLIJK IS, MAAR ZE WIL SLAGEN. ZE RICHT ZICH OP EN IS KLAAR VOOR DE SPRONG.

IK MOET HEEL SNEL ZIJN, ANDERS RAAK IK OOK IN ADEMNOOD! DAAR GAAN WE!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger

